

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. v právní věci

žalobce:

O. K.

státní příslušnost Ukrajina,

zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.

sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra ČR,

sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2021, č. j. OAM-47/LE-VL17-D07-2021

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 11. 5. 2021, č. j. OAM-47/LE-VL17-D07-2021 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Podle čl. 3 Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), bylo konstatováno, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, je Polsko.
2. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť žalovaný si pro své rozhodnutí neobstaral dostatečné množství relevantních zpráv o dodržování lidských práv v Polsku a neposoudil tak faktickou situaci v Polsku. Porušil tím čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III a rovněž § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Postup žalovaného je nedostačující, neboť tento vycházel pouze z jediného dokumentu, a to Informace OAMP ze dne 10. 8. 2020 o azylovém systému v Polsku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze deklaroval, že uvedenou zprávu použil pro své rozhodnutí a následně již pouze citoval polskou právní úpravu a dovodil, že k systémovým nedostatkům v Polsku nedochází.
3. Žalobce dále uvedl, že European Council on Refugees and Exiles uvádí, že „roste počet případů, ve kterých národní soudy nařídily suspendování Dublinských transferů do EU zemí, včetně Bulharska, Maďarska, Malty, Polska, Rumunska a Itálie“ (žalobce v této souvislosti odkazuje na článek z 10. 1. 2014). Důvodem jsou velmi vážné nedostatky azylového řízení v těchto zemích; přijímací a pobytová střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu jsou přeplněná, přístup k soudní a jiné ochraně v případě neudělení mezinárodní ochrany je složitý. Rozhodnutí, že z těchto důvodů nedojde k transferu do Polska, vydalo například Nizozemí, kdy nizozemský soud uznal, že v případě polských žadatelů o mezinárodní ochranu dochází k průtahům a dokonce zabránění možnosti domáhat se účinné právní ochrany před soudními orgány. Nizozemský soud dále poukázal na to, že v minulosti z důvodu neefektivnosti systému v Polsku došlo dokonce k deportaci osob bez možnosti domáhat se účinné ochrany. Dále připomněl, že UNHCR uvedl, že Polsko žadatele z Ukrajiny vrací, aniž by došlo k dostatečnému zhodnocení skutečností

jednotlivých případů. Žalobce dále poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2014, sp. zn. III. ÚS 2331/14.

4. Správní orgán si podle žalobce nevyžádal dostatečné záruky ze strany Polska a rovněž nedostatečně zhodnotil aktuální situaci týkající se řízení o udělení mezinárodní ochrany v Polsku.
5. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, popřel oprávněnost žalobních námitek, se kterými nesouhlasí. K azylovému systému v Polsku odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, sp. zn. 7 Azs 39/2019. Zahraniční zprávy uvedené žalobcem v žalobě považuje žalobce za nadbytečné, neboť aktuální stav azylového řízení v Polsku má za dostatečně prokázaný.

Zjištění z obsahu správních spisů

6. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobce požádal dne 19. 4. 2021 o udělení mezinárodní ochrany, a to poté, co byl rozhodnutím Policie ČR ze dne 16. 4. 2021 zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Po tomto zajištění bylo OAMP MV ČR vydáno závazné stanovisko podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, že vycestování na Ukrajinu je možné.
7. Dne 22. 4. 2021 požádal žalovaný Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž dne 28. 4. 2021 obdržel žalovaný informaci ze strany Polska, že Polsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.
8. Ve správním spise jsou založeny Informace OAMP ze dne 10. 8. 2020 o azylovém systému v Polsku.
9. Dne 6. 5. 2021 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobce doplnění podkladů pro rozhodnutí nenavrhl, uvedl však, že je z Doněcka a v Polsku se k nim lidé chovají špatně.
10. Následně dne 11. 5. 2021 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Uzavřel v něm, že v případě žalobce je namístě aplikovat čl. 12 nařízení Dublin III o příslušnosti členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Jelikož Polsko uznalo svou příslušnost k posouzení žalobcovy žádosti, zabýval se žalovaný tím, zda v Polsku nedochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů a dospěl k závěru, že tomu tak není. Vycházel přitom ze zprávy OAMP o azylovém systému v Polsku ze dne 10. 8. 2020. Ve výsledku rozhodl o nepřípustnosti žádosti žalobce a o tom, že příslušným k posouzení žádosti žalobce je Polsko.

Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
12. Krajský soud má především za důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Jak totiž zcela trefně poukazuje žalobce v žalobě, žalovaný se zcela nedostatečně vypořádal s otázkou (ne)existence systémových nedostatků

v azylovém řízení v Polsku, která je však pro posouzení věci zcela podstatná. Skutečně nelze akceptovat pouze obecný odkaz žalobce na zprávu OAMP ze dne 10. 8. 2020, neboť již z obsahu této zprávy vyplývá, že tato se jakýmkoli případnými nedostatky nezabývá, v podstatě pouze obsahuje popis azylového systému v Polsku včetně relevantní právní úpravy. Žalovaný zcela ignoroval jakékoli jiné zdroje informací, kterých je podle přesvědčení soudu a jeho znalostí z úřední činnosti, dostatek a tudíž nemohl relevantně posoudit v potřebném rozsahu systém azylového řízení v Polsku. Žalovaný také své závěr učinil pouze obecně, bez jakékoli individualizace ve vztahu k žalobci.

13. Pro uvedené pochybení tak nelze relevantně přezkoumat důvodnost žalobní námitky směřující k porušení čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III a nezbyvá tedy, než napadené rozhodnutí zrušit.
14. Zároveň krajský soud nemůže nezohlednit ve smyslu čl. 46 odst. 3 nařízení Dublin III skutečnosti, které nastaly v zemi původu žalobce po vydání napadeného rozhodnutí. Je již bohužel všeobecně známou skutečností, že dne 24. 2. 2022 (tedy v době před vydáním tohoto rozsudku) zahájila vojska Ruské federace vojenskou operaci na Ukrajině a že v současné době na území Ukrajiny probíhá válečný konflikt, který vedl k útěku obyvatel z Ukrajiny do okolních zemí.
15. Soudu je z úřední činnosti známo, že probíhající válečný konflikt v současné době masivně zvýšil nápor na Polskou republiku, neboť do Polska před válkou uprchlo již cca 2 miliony osob.
16. Bude tedy na žalovaném, aby v dalším řízení náležitě a přezkoumatelně i v uvedených souvislostech posoudil systém azylového řízení v Polsku, k čemuž si obstará dostatečné, relevantní a především nanejvýš aktuální informace.
17. Zároveň krajský soud připomíná, že dne 21. 3. 2022 nabyt účinnosti zákon č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace. V té souvislosti má totiž žalobce možnost využít institutu dočasné ochrany v souladu s tímto zákonem a zákonem č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, a to v návaznosti na prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana.
18. V souladu s § 6 odst. 4 zákona č. 65/2022 Sb., totiž podáním žádosti o žalobce o dočasnou ochranu dochází k přerušení řízení o mezinárodní ochraně, a to po dobu trvání dočasné ochrany podle tohoto zákona. Bude tedy na žalobci, zda o uvedenou ochranu požádá a pokud ano, posoudí žalovaný žádost žalobce v intencích shora vytčených mantinelů až po přerušení řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Závěr a náklady řízení

19. Krajský soud tedy ze všech uvedených skutečností napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém tento bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku podle § 78 odst. 5 s. ř. s.
20. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť ač žalobce byl v řízení procesně úspěšný, z obsahu spisu vyplývá, že mu žádné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 25. února 2022

JUDr. Petr Hlušík, Ph.D.
samosoudce

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **O.K.**
státní příslušnost Ukrajina,

zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2021, č. j. OAM-47/LE-VL17-D07-2021

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 2. 2022, č. j. 62 Az 23/2021-45 se v odst. 14 odůvodnění rozsudku **opravuje** tak, že první věta uvedeného odstavce správně zní: „Zároveň krajský soud nemůže nezohlednit ve smyslu čl. 46 odst. 3 **směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „procedurální směrnice“)** skutečnosti, které nastaly v zemi původu žalobce po vydání napadeného rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
2. Ve věci bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 25. 2. 2022, č. j. 62 Az 23/2021-45, kterým bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Následně bylo soudem zjištěno, že v písemném vyhotovení rozsudku došlo k chybě, když v odst. 14 odůvodnění rozsudku bylo omylem odkazováno na čl. 46 odst. 3 nařízení Dublin III, ačkoli měl být správně uveden čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „procedurální směrnice“).
4. Krajský soud proto tímto usnesením ve smyslu § 54 odst. 4 s. ř. s. předmětný rozsudek v uvedeném rozsahu opravil.

2

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Ostrava 1. dubna 2022

JUDr. Petr Hlušík, Ph.D.

samosoudce